

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

februar ■ 2025

Kaj pa, če bi v svetem letu spregovorili o ... vicah? (1. del)

*R*azmišljanje o svetem letu nas zelo hitro pripelje do odpustkov. Kaj so odpustki, kakšna je razlika med popolnim in delnim odpustom? Vse to težko razumemo ali pa sploh ne, če ne razumemo, kakšen je namen vic, in še manj, če v njihov obstoj sploh ne verjamemo.

Vse, kar obstaja, je v načrtu Božje ljubezni, Božjega usmiljenja. Tudi vice so izraz in dokaz njegove dobrote, priložnosti, ki nam jih daje, da pridemo k njemu. Vice so tudi dokaz, da Bog sam težko prenaša, da bi bili ločeni od njega. Česa vse ne stori, da bi se ga oklenili in se dokončno pojavili pred njim, pred njegovim obličjem, sveti in brez madeža, kot piše apostol Pavel v pismu Efežanom.

Ena od stvari, ki jih uči katoliška Cerkev, je eshatologija ali poslednje reči – stvarnosti, povezane s koncem človekovega življenja in s posmrtnim življenjem. Če si priznamo ali ne, smo usmerjeni v ta konec – ali pa v nov začetek, ki se mu približujemo iz dneva v dan, dokler se ne bo zgodilo srečanje brez konca z njim, ki nas je ustvaril.

Lahko nas je strah neznanega, lahko se sprašujemo, ali je vse to res, ali res obstaja ta svet onkraj smrti, onkraj našega zdajšnjega življenja. Pa vendar, če zaupamo temu, kar nam je prišel povedat Kristus in kar je s svojim vstajenjem tudi potrdil, lahko zaupamo njemu in nauku njegove Cerkve.

V trenutku smrti se zgodi naše srečanje z večnostjo in od takratnega stanja naše duše je odvisno nadaljevanje. Začnimo z najslabšo možnostjo. Človek, ki umre nespravljn z Bogom, ali še huje, v smrtnem grehu – torej je zavestno, svobodno storil huda dejanja ali dejanja, ki jih ne obžaluje niti se jih ne kesa – ne zmore stopiti v Božjo navzočnost, saj zavrta usmiljenje in ne prenese ljubezni. Konča v peklu, kjer zaradi ločenosti od Boga neskončno trpi. Kaj več o tem morda kdaj drugič.

Nasprotno pa se zgodi, ko človek umre v prijateljstvu z Bogom. To ne pomeni, da je brez vsakega greha, je pa ves skesan. Z veseljem sprejme Božje usmiljenje. Ljubi Boga in želi živeti v občestvu z njim. Taka duša vstopi v nebesa. Obstaja še tretja možnost, vice. Naj poudarimo, da so prehodne-

ga značaja. Niso nekaj med nebesi in peklom, ampak so stanje, v katerem je duša že odrešena in v občestvu z Bogom. Zaveda pa se, da ni popolnoma v ljubezni, čeprav si želi Božje bližine, zato se »vrže v očiščujoči ogenj«. Duša sama si želi tega očiščenja, ki je nujno potrebno, da bi lahko stopila pred Božje obličje in bila deležna gledanja Boga. Nekateri vice radi primerjajo s povabilom na imenitno gostijo. Če ti je namenjeno častno mesto, pa si na poti umazal in celo strgal svojo

obleko, ti je nerodno stopiti pred gostitelja, ne počutiš se ne vrednega ne primerne oblečenega, da bi bil med lepo urejenimi gosti, zdi se ti, da bi s tem pokazal nespoštovanje. Zato storiš vse, kar je v tvoji moči, in se umiješ in urediš, šele nato pa se z veseljem pridružiš slavju.

Še več o vicah in tem, kaj pomeni »časna kazen«, katere smo s sve-toletnim odpustkom lahko oproščeni, pa v naslednjem mesecu.

Helena Reberc

Svetoletna romanja

V svetem letu 2025 nas Cerkev spodbuja, da bi na pot romanja stopili tudi z obiskom svetoletnih cerkva, kjer je mogoče prejeti odpustek. Nekateri se boste odločili za romanje v Rim, drugi boste raje romali po slovenskih krajih.

V naši škofiji so štiri svetoletne cerkve: ljubljanska stolnica ter cerkve na Rakovniku, v Stični in na Brezjah. Po Sloveniji pa je še precej drugih svetoletnih cerkva: stolnice vseh škofij, Sveta gora, Ptujška gora, Olimje, Petrovče, Zaplaz ...

Ljubljanska nadškofija **v soboto, 22. marca**, organizira posebno **svetoletno postno romanje v Oglej**. Kogar zanima to enodnevno romanje, se lahko prijavi v Pastoralni službi Ljubljana (01 234 26 40 ali ps.lj@rkc.si).

Vabi nas tudi naš nadškof Stanislav Zore: »Romanje bo obogatilo naše duhovno življenje in nas povezalo v molitvi ter občestvu. Naj bo to priložnost za duhovno okrepitev in krepitev medsebojnih vezi. Veselim se vašega odziva in udeležbe.«

Božji dotik na romanju

*A*vgusta lani sem prvič poromala v Paray-le-Monial. Bila sem polna pričakovanja in veselega upanja, da bom deležna ljubezni Jezusovega srca, saj sem že dolgo posvečena njegovemu in Marijinemu srcu. Začelo se je zelo lepo. Soba, ki sem jo rezervirala v hotelu blizu prizorišča, je imela čudovit razgled na baziliko Jezusovega srca. Vsenaokrog je bilo polno romarjev, iz katerih sta izžarevala mir in veselje, vedno so našli prijazno besedo, podarili vsaj nasmeh v pozdrav. Rajske, sem pomislila. Kljub vsej opisani sreči pa se je kot

tat vame prikradla nerazložljiva žalost, občutki zavrženosti, osamljenosti, ničvrednosti ..., s katerimi sem se spopadala nekoč davno in upala, da sem z njimi bolj ali manj opravila. Skratka, če bi takrat imele možnost za vrnitev domov, najbrž ne bi odlašala.

V vsej tisti poplavi sivih do črnih čustev in solzah žalosti pa je globoko v meni tlelo upanje, da ima Jezus tudi zame rešitev. Čeprav redno hodim k sveti spovedi in sem jo opravila malo prej, sem ponovno šla. Vendar mi še vedno ni odleglo. Za pokoro naj bi šla pred

Jezusa v izpostavljenem Najsvetejšem zakramentu in ga prosila, naj mi pokaže, da me ljubi. Pokoro sem izpolnila, vendar se ni zgodilo nič. Kljub temu nisem izgubila upanja.

Po nasvetu soromarke sem odšla na nočno adoracijo v kapelo prikazanja, kjer je Jezus pred 350 leti sv. Marjeti Mariji Alacoque razodel svoje Božje srce. Kleče sem molila rožni venec in upala, da bo moja prošnja uslišana. Ljudje so polagoma odhajali iz kapele, moje srce pa se še vedno ni zganilo. V nekem trenutku pa me je prešinila misel, naj se priporočim sv. Marjeti Mariji Alacoque. Pokleknila sem pred njen sarkofag in jo goreče prosila, naj posreduje mojo prošnjo Jezusu.

Komaj sem to izrekla, že me je oblila tako silna ljubezen, da nisem mogla zadrževati solz, tokrat

solz nepopisne sreče, ki so tekle vso noč ... Naenkrat je bilo v meni samo veselje, veselje, veselje in nepopisna sreča, ki jo lahko da samo naš Bog.

Gospod Jezus je v mojem srcu prižgal ogenj svoje ljubezni, ki še vedno gori, ozdravil me je tudi kronične bolečine po neposrečno vstavljenem zobnem vsadku, za katero sem trpela vrsto let, in v mojem srcu kljub viharjem tega sveta še vedno ohranja veselo upanje v svojo dobroto in zvestobo. Naj bo slavljen in češčen na veke!

Hvaljeno in češčeno naj bo presveto Jezusovo srce, žareče ognjišče ljubezni, ki ogreva naša mrzla srca, da so vedno bolj sposobna ljubiti kakor on!

Marta Dobnikar

Naredili smo prve korake pri obnovi cerkve sv. Križa. Hvala vsem, ki ste sodelovali pri začetem projektu obnove stare cerkve in ste nas tudi finančno podprli ...

Obnova strehe nad avlo nove cerkve

Sveti Serafim

Knjiga in čaj

V februarju se bomo pogovarjali o knjigi Sveti Serafim avtorice Valentine Zander. Sv. Serafim iz Sarova je velik ruski svetnik, ki ga častimo tudi katoličani. V vatiškanski kapeli Redemptoris Mater je upodobljen na velikem mozaiku, ki ga je naročil papež Janez Pavel II.

Sv. Serafim je veliko let preživel v puščavi in samoti. Tam je notranje dozoreval in na koncu služil velikim množicam ljudi, ki so k njemu prihajali po pomoč in tolažbo. Vsakogar je pozdravil s stavkom: »Moje veselje, Kristus je vstal!« Kristus je bil zanj zmagovalec nad smrtjo, bolečinami in trpljenjem. Ljudem je svetoval: »Pridobi si notranji mir in tisoči okrog tebe se bodo rešili!« ter »Veselje ni greh, saj prežene dolgočasje, ki rodi depresijo, in ni hujšega od nje.«

Sv. Serafim je videl v človeško dušo, zato ljudem ni bilo treba pripovedovati o njihovih težavah. Ko je blagoslovil svoje duhovne otroke, jim je očetovsko poljubil roke. V njegovem življenju je imela po-

sebno mesto Božja Mati, saj ga je ozdravila, ko je bil pretepen skoraj do smrti in ga je zapustil tudi zdravnik. V življenju se mu je prikazala kar dvanajstkrat. Z njim je bila tudi ob njegovi smrtni uri.

Zdenka Sušec

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI
ponedeljek, torek, četrtek in petek
8.30–9.30 in 17.00–17.45

Pričakujemo...

NEDELJA, 2. FEBRUAR

Jezusovo darovanje, svečnica: začetni obred na vhodu v cerkev, po blagoslovu sveč duhovnikov prihod k oltarju pospremimo s prižganimi svečami

PONEDELJEK, 3. FEBRUAR

prj svetih mašah blagoslov po priprošnji sv. Blaža

SREDA, 5. FEBRUAR

ob 19.45 v cerkvi Vseh svetih predavanje Mojce Belcl Magdič: Teorija spola in vzgoja otrok

ČETRTEK, 6. FEBRUAR

prvi četrtek: obhajanje bolnikov na domu

PETEK, 7. FEBRUAR

od 20.00 do 21.00 adoracija

SOBOTA, 8. FEBRUAR

Prešernov dan, slovenski kulturni praznik

TOREK, 11. FEBRUAR

ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi Sveti Serafim avtorice Valentine Zander

ČETRTEK, 13. FEBRUAR

ob 17.15 delavnica za veroučence: Realni in digitalni svet

ČETRTEK, 20. FEBRUAR

- ob 17.15 delavnica za veroučence: Vpliv zaslonov na samopodobo in čustva
- ob 17.15 srečanje za starše veroučencev: Posledice uporabe zaslonov na možgane, čustva, odnose in svet

SOBOTA, 22. FEBRUAR

ob 9.00 srečanje medgeneracijske skupine v veroučni učilnici

Strogost do bližnjih je nevarna. Strogi napredujejo samo do neke stopnje in ostanejo pri telesnem spokorništvu. V ravnanju z ljudmi je treba biti blag, krotak, popustljiv.

(nauki očeta Tadeja)

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljanasveti-kriz@rkc.si

TRR: SI56 0430 2000 3332 225

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

OBLIKOVANJE: Neža Reberc

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo 8.00

PON.–ČET.: 7.30 in 19.00

PETKI: 19.00

SOBOTE: 11.00 in 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

DELAVNIKI: 18.30–19.15